

РЕШЕНИЕ

№ 265

гр. София, 16.01.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 2 състав, в публично заседание на 15.12.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Александра Ковачева, като разгледа дело номер **8358** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.268, ал.1 ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК по БУЛСТАТ[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място], Индустриална зона „О.“, ул. „3020“ № 34 чрез изпълнителния директор И. А. И. срещу РЕШЕНИЕ № ПИ-147 от 30.08.2011 г. на директора на ТД на НАП [населено място], с което е оставена без уважение жалбата му вх.№ 53-04-394/12.07.2011 г. срещу действие на публичен изпълнител при ТД на НАП [населено място], Дирекция „Събиране“, отдел „Принудително изпълнение“ по изпълнително дело № 4890/2000 г., обективизирано в писмо изх.№ 4890/2000/181348 от 30.06.2011 г.

В жалбата се посочва, че оспореното решение е незаконосъобразно като постановено при неправилно приложение на материалния закон. Поддържа, че е налице основание за прекратяване на изпълнителното производство по чл.225, ал.1, т.7 вр. чл.168, т.3 ДОПК, като посочва, че следните вземания са погасени по давност: по изпълнителни листа, издадени по гр.д.№ 9254/99 г. на СРС, 79 състав, по гр.д.№ 3370/98 г. на СРС, 63 състав, гр.д.№ 2599/99 г. на СРС, 63 състав, по гр.д.№ 9304/99 г. на СРС, 66 състав, по гр.д.№ 9839/00 г. на СРС, 67 състав, по гр.д.№ 1598/99 г. на СРС, 64 състав, по гр.д.№ 2014/02 г. на СРС, 62 състав, по гр.д.№ 2259/02 г. на СРС, 73 състав, по гр.д.№ 06536/03 г. на СРС, 62 състав, по гр.д.№ 15262/02 г. на СРС, 64 състав, по разпореждане № 12202/20.12.2020 г. на СУСО и по разпореждане № 1901/10.04.2003 г. на СУСО. В молба от 14.12.2011 г. поддържа изтичане на абсолютната погасителна давност по чл.172, ал.2 ДОПК. Претендира

съда да постанови решение, с което да отмени оспореното решение на директора на ТД на НАП [населено място].

Ответникът директор на ТД на НАП [населено място] оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа и правна страна:

Установява се от становище на Д. К. публичен изпълнител при ТД на НАП [населено място] изх.№ 4890/2000/181431 от 16.11.2011 г., че изп.д.№ 4890/2000 г. е образувано въз основа на постъпил от СРС изпълнителен лист, като впоследствие в производството периодично са присъединявани допълнителни изпълнителни титули.

С възражение вх.№ 53-04-376 от 30.06.2011 г. жалбоподателят е поискал да бъде прекратено производството по принудително изпълнение на основание чл.171, ал.1 ДОПК на задълженията оп процесните изпълнителни листа и разпореждания на СУСО. Публичният изпълнител с писмо изх.№ 4890/2000/181348 от 30.06.2011 г. е оставил без уважение възражението за изтекла 5 годишна погасителна давност. В писмото са изложени съображения за прекъсване и спиране на давността. Видно от ръкописното отбелязване върху писмото същото е връчено на жалбоподателя на 01.07.2011 г. и оспорено с жалба по административен ред вх.№ 53-04-394 от 12.07.2011 г. Постановено е обжалваното решение № ПИ-147 от 30.08.2011 г. на директора на ТД на НАП [населено място], с което жалбата е оставена без уважение.

Видно от приложената обратна разписка оспореното решение е съобщено на жалбоподателя на 14.09.2011 г. Жалбата, по която е образувано настоящето съдебно производство, е подадена на 21.09.2011 г. – в 7-дневния срок по чл.268, ал.1 ДОПК, от легитимирана страна и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима. Оспореният административен акт е постановен от компетентен орган по смисъла на чл.268, ал.1 ДОПК, същият е мотивиран и при постановяването му не са допуснати процесуални нарушения. Между страните няма спор за факти. Спорът е изцяло правен относно погасяването по давност на горепосочените публични държавни вземания.

Към датата на образуването на изпълнителното поризводство пред РД на АДВ [населено място] е в сила Данъчно-процесуалния кодекс (отм., в сила от 01.01.2000 г. до 01.01.2006 г.). Нормата на чл.140, ал.1 ДПК (отм.) установява 5-годишен давностен срок, смятано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение за погасяване на публичните вземания. Тази давност се спира с предприемането на действия по принудителното събиране – чл.141, ал.1, т.7 ДПК (отм.).

Преди изтичането на сроковете по чл.140 ДПК (отм.) е влязъл в сила нов процесуален закон - Данъчно-процесуалния осигурителен кодекс (ДОПК, в сила от 01.01.2006 г.), който в нормата на чл.171, ал.1 ДОПК установява същия давностен срок - 5 години, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение. Процесуалните закони се прилагат незабавно, т.е. по отношение на незавършените производства за процесуалните действия, които предстоят да бъдат

извършени по тях (пар.5, ал.3 от ПЗР на ДОПК), освен ако по отношение на сроковете отмененият процесуален закон не установява по-благоприятни норми. В случая нормите на чл.140 ДПК (отм.) и чл.171 ДОПК (в сила от 01.01.2006 г.) установяват еднакви срокове на погасителната и абсолютната погасителна давност, поради което приложими към казуса са нормите на ДОПК. Съгласно чл.172, ал.2 ДОПК давността се прекъсва с издаването на акт за установяване на публичното вземане или предприемането на действия по принудително изпълнение, като от прекъсването на давността започва да тече нова давност (чл.173, ал.3 ДОПК). По идентичен начин е уредена в чл.140, ал.2 ДПК (отм.) и чл.171, ал.2 ДОПК абсолютната погасителна давност - С изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено.

В случая вземанията по разпореждане № 1901/10.04.2002 г. на СУСО произтичат от ревизионен акт за начет № 5/01.04.2003 г. Видно от приложения ревизионен акт № 5/01.04.2003 г. ревизирият период е от 01.07.2002г. до 28.02.2003 г. и обхваща задълженията на касатора за осигурителни вноски по ДОО и здравно осигурителни вноски. Така давностните срокове по чл.140 ДПК (отм.) текат, считано от 01.01.2003 г. Абсолютният данностен срок по чл.172, ал.2 ДОПК за погасяване на задълженията по акт за начет № 5/01.04.2003 г. (който тече, считано от 01.01.2003 г.) не е изтекъл.

Вземанията по разпореждане № 12202/20.12.2002 г. на СУСО произтичат от ревизионен акт за начет № 11/12.12.2002 г. Видно от приложения ревизионен акт № 11/12.12.2002 г. ревизирият период е от 01.05.1999г. до 30.06.2002 г. и обхваща задълженията на касатора за осигурителни вноски по ДОО и здравно осигурителни вноски. Съгласно чл.7, ал.1 КСО осигурителните вноски за ДОО, които са за сметка на осигурителите, се внасят едновременно с изплащането на трудовото възнаграждение. Трудовото възнаграждение се изплаща авансово или окончателно всеки месец на два пъти доколкото не е уговорено друго (чл.270, ал.2 КТ). Съгласно чл.40, ал.1, т.1, б."в" от ЗЗО осигурителните вноски за здравно осигуряване се внасят едновременно с осигурителните вноски за ДОО. Следва да се направи извод, че при ежемесечно задължение на работодателя за изплащане на трудово възнаграждение съобразно чл.270, ал.2 КТ задълженията му за начисляване и внасяне на вноски по ДОО и здравно осигурителни вноски също са ежемесечни. Така абсолютният данностен срок по чл.172, ал.2 ДОПК за погасяване на задълженията по акт за начет № 11/12.12.2002 г. за задълженията в периода 01.05.1999 г. – 31.12.2001 г. е изтекъл. Съобразно чл.235, ал.3 ГПК съдът следва да съобрази фактите, настъпили след предявяване на иска, които са от значение за спорното право. Преценката се извършва към датата на последното по делото съдебно заседание, в което е приключило съдебното дирене и е даден ход на устните състезания. В случая датата на последното съдебно заседание е на 15.12.2011 г. С оглед постановяване на съдебното решение след 31.12.2011 г. и за улеснение съдът приема, че по делото следва да съобрази фактите, настъпили след предявяване на жалбата по смисъла на чл.235, ал.3 ГПК, към 31.12.2011 г.

По изложените съображения давността по чл.172, ал.2 ДОПК за

публичните вземания за вноски за ДОО и здравно осигурителни вноски, възникнали през 1999 г., започва да тече от 01.01.2000 г. и изтича на 31.12.2009 г. За задълженията, възникнали през 2000 г., започва да тече от 01.01.2001 г. и изтича на 31.12.2010 г. За задълженията, възникнали през 2001г., започва да тече от 01.01.2002 г. и изтича на 31.12.2011 г. Ето защо обжалваното решение е незаконосъобразно и следва да бъде отменено по отношение на вземанията, произтичащи от ревизионен акт за начет №11/12.12.2002 г. на СУСО за вноски за ДОО и здравно осигурителни вноски за периода 01.05.1999 г. – 31.12.2001 г. Независимо, че чл.4 от Закона за събиране на държавните вземания (ЗСДВ, относим към задълженията от 1999 г.) урежда 15-годишна абсолютна погасителна давност, следва да се приложи по-благоприятната за длъжника разпоредба на чл.172, ал.2 ДОПК по аргумент от разпоредбите на пар.7 от ПЗР на ЗЗД и пар. 4 от ПЗР на ЗС.

По отношение на спорните по делото изпълнителни листа, издадени от СРС, се установява, че най-ранните от тях са издадени през 2001г. Всички изпълнителни листа касаят вземания за държавни такси и разноски за вещи лица и са издадени служебно от съда в полза на Агенцията за държавни вземания. Касае се за публични държавни вземания за такси, установени с влязло в сила съдебно решение – изпълнително основание съобразно чл.15 ДПК (отм.) и чл. 165 ДОПК, събирането на които се извършва също по реда на ДПК (отм.) и ДОПК. Наличието на служебно издаден от съда изпълнителен лист за вземането за държавни такси и разноски за вещи лица предполага, че съответното задължено лице не е заплатило доброволно задължението си чрез внасяне на съответната сума по сметка на съда. Тъй като по делото са налице данни за входиране на изпълнителните листа в РД на АДВ [населено място] с оглед предприемане на действия по принудително изпълнение съдът приема, че това е датата, на която е следвало да се плати публичното задължение по смисъла на чл.172, ал.2 ДОПК. По делото липсват данни за изпращане на покана за доброволно изпълнение, редовното ѝ получаване от длъжника, респ. дадения срок за доброволно изпълнение.

По изложените съображения към 31.12.2011 г. е изтекъл давностният срок по чл.172, ал.2 ДОПК по отношение на следните изпълнителни листа, издадени по: гр.д.№ 9254/99 г. на СРС, 79 състав (без дата на издаване, но входиран в РД на АДВ [населено място] на 14.09.2001 г.), гр.д.№ 3370/98 г. на СРС, 63 състав от 16.07.2011 г., входиран в АДВ на 01.10.2001 г., по гр.д.№ 2599/99 г. на СГС (но изпълнителният лист е издаден от СРС, 63 състав на 16.07.2001 г.), входиран в АДВ на 01.10.2001 г. Давностният срок по чл.140, ал.2 ДПК (отм.), респ. чл.172, ал.2 ДОПК за посочените вземания е започнал да тече, считано от 01.01.2002 г. и е изтекъл към 31.12.2011 г.

Вземанията по останалите изпълнителни листа (макар два от тях да са издадени през 2001 г. - по гр.д.№ 9304/99 г. на СРС, 66 състав от 21.06.2001 г. и по гр.д.№ 9839/00 г.на СРС, 67 състав от 07.11.2001 г.), са входираны в РД на АДВ [населено място] след 01.01.2002 г., поради което абсолютният давностен срок по тях е започнал да тече, считано от първи януари на следващата година, т.е. най-рано от 01.01.2003 г., с оглед на което към датата на постановяване на съдебното решение не е изтекъл.

По отношение на вземания, за които не е изтекъл абсолютния

давностен срок съдът следва да провери наличието на основание за изтичане на 5-годишния давностен срок по чл.140, ал.1 ДПК (отм.), респ. чл.171, ал.1 ДОПК. Този срок тече, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение. По отношение на този срок важат правилата за спиране и прекъсване на давността. Съгласно чл.141, ал.2, т.3 ДПК (в сила до 30.04.2002 г.) и след влизане в сила на ДОПК, считано от 01.01.2006 г., давността се прекъсва с предприемането на действия по принудително събиране, след което започва да тече нова давност. В периода 30.04.2002 г. - 31.12.2005 г. предприемането на действия оп принудително изпълнение е основание за спиране теченето на давността съобразно чл.141, ал.1, т.7 ДПК (отм.). Това са задълженията, които е следвало да бъдат погасени най-рано през 2002 г. и за които 5-годишният давностен срок започва да тече, считано от 01.01.2003 г.

Установява се от писмо изх.№ 4890/2000/181348 от 30.06.2011 г., че на 02.04.2003 г. длъжникът е превел сума от 20 000 лв. за погасяване на задълженията си.

Видно от оспорените актове на 04.04.2003 г. е извършен опис на имуществото на длъжника. Това действие по принудително изпълнение е спряло теченето на давностния срок по чл.140, ал.1 ДПК (отм.) на основание чл.141, ал.1, т.7 ДПК (отм.) до 31.12.2005 г. Т.е. от 5-годишния давностен срок са изтекли само 4 месеца до неговото спиране. С влизането в сила на новия процесуален закон (ДОПК), считано от 01.01.2006 г. давността се прекъсва на основание чл.172, ал.2 ДОПК с предприемане на действия по принудително изпълнение. Такива действия са извършване на опис на недвижим имот на 26.06.2007 г. и налагане на заповед върху банкови сметки на длъжника на 09.08.2007 г. Считано от 09.08.2007 г. е започнала да тече нова давност съобразно чл.172, ал.3 ДОПК, която изтича на 09.08.2012 г. Така към датата на постановяване на съдебното решение не е изтекъл 5-годишния давностен срок по чл.171, ал.1 ДОПК.

В този срок обаче е издадено постановление изх.№ 4890/2000/181291 от 19.11.2010 г. на Д. К. публичен изпълнител при ТД на НАП [населено място], с което на основание чл.200, 202, ал.1 и чл.195, ал.1-3 ДОПК са наложени обезпечителни мерки - заповед върху налични и постъпващи суми върху банкови сметки на жалбоподателя в ТБ [фирма]. С това действие на основание чл.172, ал.1, т.5 ДОПК 5-годишният давностен срок е спрял да тече, считано от 19.11.2010 г.

По изложените съображения доводите на жалбоподателя за изтекла погасителна давност по чл.171, ал.1 ДОПК за задълженията, които е следвало да бъдат заплатени след 2002 г. са неоснователни. Обжалваното решение в тази му част е постановено при правилно приложение на закона и жалбата следва ад бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора и съобразно направеното искане от процесуалния представител на ответника в съдебно заседание на 15.12.2011 г. на ответника на основание чл.161, ал.1 ДОПК следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лв. съобразно чл.8 вр. чл.7, ал. 1, т.4 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждение. Жалбоподателят не е направил искане за присъждане на

разноски. Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, I-во Административно отделение, 2 състав

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма], ЕИК по БУЛСТАТ[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място], Индустриална зона „О.“, ул. „3020“ № 34 чрез изпълнителния директор И. А. И. РЕШЕНИЕ № ПИ-147 от 30.08.2011 г. на директора на ТД на НАП [населено място], с което е оставена без уважение жалбата му вх.№ 53-04-394/12.07.2011 г. срещу действие на публичен изпълнител при ТД на НАП [населено място], Дирекция „Събиране“, отдел „Принудително изпълнение“ по изпълнително дело № 4890/2000 г., обективирано в писмо изх.№ 4890/2000/181348 от 30.06.2011 г. в частта, с която е отхвърлено искането му вх.№ 53-04-376 от 30.06.2011 г. за прекратяване на производството по изп.д.№ 4890/2000 г. по описа на ТД на НАП [населено място] по отношение на вземанията по ревизионен акт за начет №11/12.12.2002 г. за периода от 01.05.1999г. до 31.12.2001 г., както и по отношение на вземанията по изпълнителни листа, издадени по гр.д.№ 9254/99 г. на СРС, 79 състав (без дата на издаване, но входящ в РД на АДВ [населено място] на 14.09.2001 г.), по гр.д.№ 3370/98 г. на СРС, 63 състав от 16.07.2011 г., входящ в АДВ на 01.10.2001 г. и по гр.д.№ 2599/99 г. на СГС (но изпълнителният лист е издаден от СРС, 63 състав на 16.07.2001 г.), входящ в АДВ на 01.10.2001 г.

ВРЪЩА на основание чл.160, ал.3 ДОПК делото като преписка на ответника със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона - издаване на разпореждане за прекратяване на образуваното изпълнително производство в горепосочената отменителна част на основание чл.168, т.3 вр. чл.171, ал.2 вр. чл.225, ал.1, т.1 ДОПК.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК по БУЛСТАТ[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място], Индустриална зона „О.“, ул. „3020“ № 34 чрез изпълнителния директор И. А. И. срещу **РЕШЕНИЕ № ПИ-147 от 30.08.2011 г.** на директора на ТД на НАП [населено място] **в останалата част.**

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК по БУЛСТАТ[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място], Индустриална зона „О.“, ул. „3020“ № 34 да заплати на директора на ТД на НАП [населено място] **на основание чл.161, ал.1 ДОПК** юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 (сто и петдесет) лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.268, ал.2 ДОПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: